

SOTA EL SIGNE DE TALIA

PER EDUARD BARDAS I PLANELLAS

I ara, permeteu-me lectors, si us plau, i també vosaltres nous elements de Romea — ignoro si algun del vells encara hi forma — de fer esment d'un petit record personal que jo també en servo d'aqueixa Agrupació. Ja fa anys d'això. Jo era llavors encara un noieta, no sé pas ben bé com ni perquè,—potser fou natural conseqüència de l'amistat existent entre el meu pare i en Miquel Ros que en aquella època n'era el director — el cert és que jo també, durant un temps i amb més o menys propietat, en vaig formar part d'aqueixa Agrupació teatral.

De les meves, diguem-ne «actuacions», (i perdó) només en recordo, i no crec pas que anessin gaire més enllà d'això, un «debut» en ocasió de representarse «a can Vidal» LA MARE, del nostre gran Rusiñol, on jo i feia de vailet flaquer i em tocà d'aparèixer un parell o tres de vegades a escena (la feina que li deuria donar al bon amic Reixach que actuava de traspunt!) en una de les quals, amb batalla constant amb el vell forner Isidre, sortia jo amb el cap posat a dintre d'un marc antic més gros que jo i em sembla que deia, si fa o no fa, quelcom així: «l'aquest de quadre, que també el volen veure aquests senyors?» Era l'escena en la qual els pintors ja consagrats i els crítics examinen l'obra del noi de la fleca, que el feia, com a galant jove que era i bo, en Soler.

Una altra, i em penso que darrera, «actuació» meva (i perdó novament) fou, recordo, en una representació del «Tenorio», on jo, vestit per cert molt bonic, feia una aparició llampec a escena amb el paper, que en aquest cas gairebé en podríem dir «confetti», de Micheletto, el xarric de l'Hostal d'en Butarelli, amb el qual, i precisament en llengua italiana, sostenia un curt i viu diàleg en donar-me l'amo l'ordre de portar «presto» un parell d'ampolles del «Làchrima piú antico» amb que començar a proveir la taula reservada a Don Joan i Don Lluís on, front a front l'un de l'altre, són comparades llurs respectives estadístiques de cíníc contingut.

De cap més «actuació» meva no en tinc pas record clar entre els bons companys i amics d'aquella simpàtica «Agrupació Romea» que amb aquestes espontànies ratlles he pretès d'evocar. El que sí, però, recordo com si fos ara mateix, són els detalls d'un «bolo» — diguem ho en argot de teatre que l'Agrupació va anar a fer a Santa Coloma de Farners. L'obra a representar-hi només era de gent gran, vull dir que no hi sortia pas cap «personatge» menut; i si ara em féssiu precisar de quina obra es tractava no us ho sabria pas aclarir del tot. Potser foren «Els dos sargents francesos»? D'ambient d'època i cosa de soldats sí que em sembla recordar que ho era. Ah, però, el «bolo» significava, sobré tot per mi, ocell de niu encara, una maravillosa i temptadora «sortida de nit», la primera ben segur, i amb tota la companyia! Em suposo que el fet d'anar-hi jo també degué ésser obra personal del director que,

amb la seva coneguda dialèctica i ben timbrada veu, deuria encarregar-se de convèncer el meu pare no gens amic d'aquestes «llibertats»; el cert és que jo també, amb paper o sense en la representació, vaig poder gaudir aquella vegada del rar privilegi de formar part de l'ambaixada d'art ganxó i.... cap a Santa Coloma falta gent!

Ja us podeu imaginar quina emoció més gran devia de sentir jo anant, de nit i amb aquells «còmics»... i «còmiques», camí de Santa Coloma de Farners on recordo que vàrem arribar ja de fosc, el sopar a la fonda, «com els homes», després la representació, i jo—no faltava més! — tota l'estona a dalt l'escenari tot i no tenir-hi res a fer, però que, és clar, no deixava d'ésser «un de la companyia» com els altres. I que no n'estava pas poc de joiós jo en aquells moments podent sotjar a pleret i impunement per aquell misteriós i cobejat forat del teló de boca i vigilant, talment com si fos jo l'empresari, què tal anava la qüestió «entrada», que en aquella ocasió en sembla recordar que va anar bastant magra!

I finalment, amics, la tornada cap a casa, cap a Sant Feliu, ja a alta nit, adormit a dins de la tartana llogada expressament, i — caldrà dir-ho tot — amb un sospitós regust als llavis que m'havien deixant les famoses «teules de Santa Coloma», detall aquest que — oh el que és l'encís dels pocs anys! — és el que perdura amb més intensitat en el recó de la memòria on hi solem guardar, avarament per tal que amb l'inexorable pas del temps no s'esbravi del tot, la flaire, única, dels més feliços moments de la nostra infantesa.

